

Érik az eper.

Ezt onnan tudja, hogy tele van a piac evvel a csodás, aromás gyümölcssel. Végigmegy az asztalok között, nézeget, kérdezet, de minden helyen ugyanannyi az eper ára. Pedig van különbség a minőségük között.

– Ha csak egy picivel lenne olcsóbb, én is vennék valamennyit – gondolja.

De nem olcsóbb. Később se, mikor már dél fele jár az idő. Délben meg be is zár a piac. Végül vesz másfél kiló újburgonyát, abból az apró fajtából, amit most a legolcsóbban árulnak.

– Tudja, ezt szeretem legjobban, igaz sokat kell vele dolgozni, mire a tepsibe kerül, de ezek az apró szemek a legízletesebbek – magyarázza a kofának, aki jó bőven méri az árut. Közben meglátja a sarokba dobott karalábéleveleket. Azokat is elkéri, a nyulaknak. Pedig dehogyis vannak neki nyulai, még egy fia' öreg tyúkja sincs.

Lakni is épp' csak hogy tudott az összeomlott háza végében, a kamrában, ahova az öreg kanapén kívül csak egy jancsikályha' fért be. Azon főzte az ebédjét is, ha hideg volt. Ha meg már engedett kicsit az idő, akkor az udvar végében téglára tette a lábast és mindenfajta kacattal meg gallyal alágyújtva főzött.

Az áramot kora ősszel kapcsolták ki nála, mikor a ház összeroggyant, a gázt meg már ré-gebben, mert nem tudta fizetni a számlákat. Évtizedekig kapta a rokkantnyugdíjat, de egyszer jött a határozat, hogy nem jár többet neki: és nem is hozott több pénzt a postás. Az is ott volt a határozatban ugyan, hogy lehet fellebbezni itt meg ott, ilyen meg olyan paragrafusra hivatkozva, de ő ezt se értette. Csak az tudta, hogy nem jön több pénz. A tanácsnál, ami most a városháza, azt tanácsolták, hogy forduljon orvoshoz és ügyvédhez és akkor megint kap pénz. Addig meg adnak neki lakhatási hozzájárulást meg valamilyen segílyt, ami rendszeresen jött. Akkor rogyott össze a ház eleje. Jött a hatóság, hogy életveszélyes, meg hogy le kell bontani, meg hogy harminc napon belül, de ő ezt se értette. Minden pénzbe kerül, neki meg nincs jövedelme. Így a lakhatási hozzájárulást is megvonták, hisz hivatalosan itt nem is lakhatott.

Akkor kezdett eljárni az ingyenes ételosztásokra. Egy időben szinte minden nap adtak meleg ételt a piacon. Hol az egyik párt, hol egy másik, vagy valamilyen szervezetek. Meg reklámszatyorban mindenféle finomságokat. Abban a pár hétben minden párt nagyon kedves volt. Aztán ezek az ingyen-ebédek is ritkulni kezdtek.

A múltkor a közeli faluba' volt ételosztás, amit az ingyenes infó írt meg. Ő meg elindult gyalog. Fiatalabb korában többször megjárta gyalog vagy kerékpárral ezt a nyolc kilométeres utat. De most hamar kifáradt és a város határából visszafordult. Azóta nem is hallott ételosztásról. Pedig nagyon várta.

Az utolsó a piactéren volt.

Finom bablevest adtak sok, szinte még meleg kenyérral, meg jól megrakva puhára főtt hússal. Mikor megkapta a kis műanyag tányérjában a levest, akkor leült a járda padkájára és úgy ette, élvezve minden falatot.

Először a húst ette ki a levesből. Szép lassan rágta meg a falatokat, hogy sokáig érezze az ízét.

Kenyeret se evett a húshoz. Hagyta, hogy az erőteljes íz elolvadjon a szájában. Rég evett húst, pedig nagyon szerette. Mikor az utolsó darabot is kikanalazta a levesből a kenyér héját bele tépdeste, kicsit megkavarta a kanállal és a maradék levest így fogyasztotta el. Még maradt két egész szelet kenyér, amiket betett a reklámszatyorba, ahonnan egy kislábast vett elő és újra a sor végébe állt.

Sokan tettek így. Mikor sorra került, megpakolták a lábasát sűrű levessel, kezébe adtak egy jó nagydarab kenyeret és a kincseivel elindult haza. Több napra be tudta osztani ezt a sok finomságot, amit ott, akkor kapott.

Ahogy erre az utolsó ételosztásra gondol, összefut a szájában a nyál. Összepakolja a kincseit – a krumplit és a karalábé-leveleket – és elindul haza.